

ISSN 0132-4462

СІЧЕНЬ

1981

Київ

ЧЕРЕПІВЪ

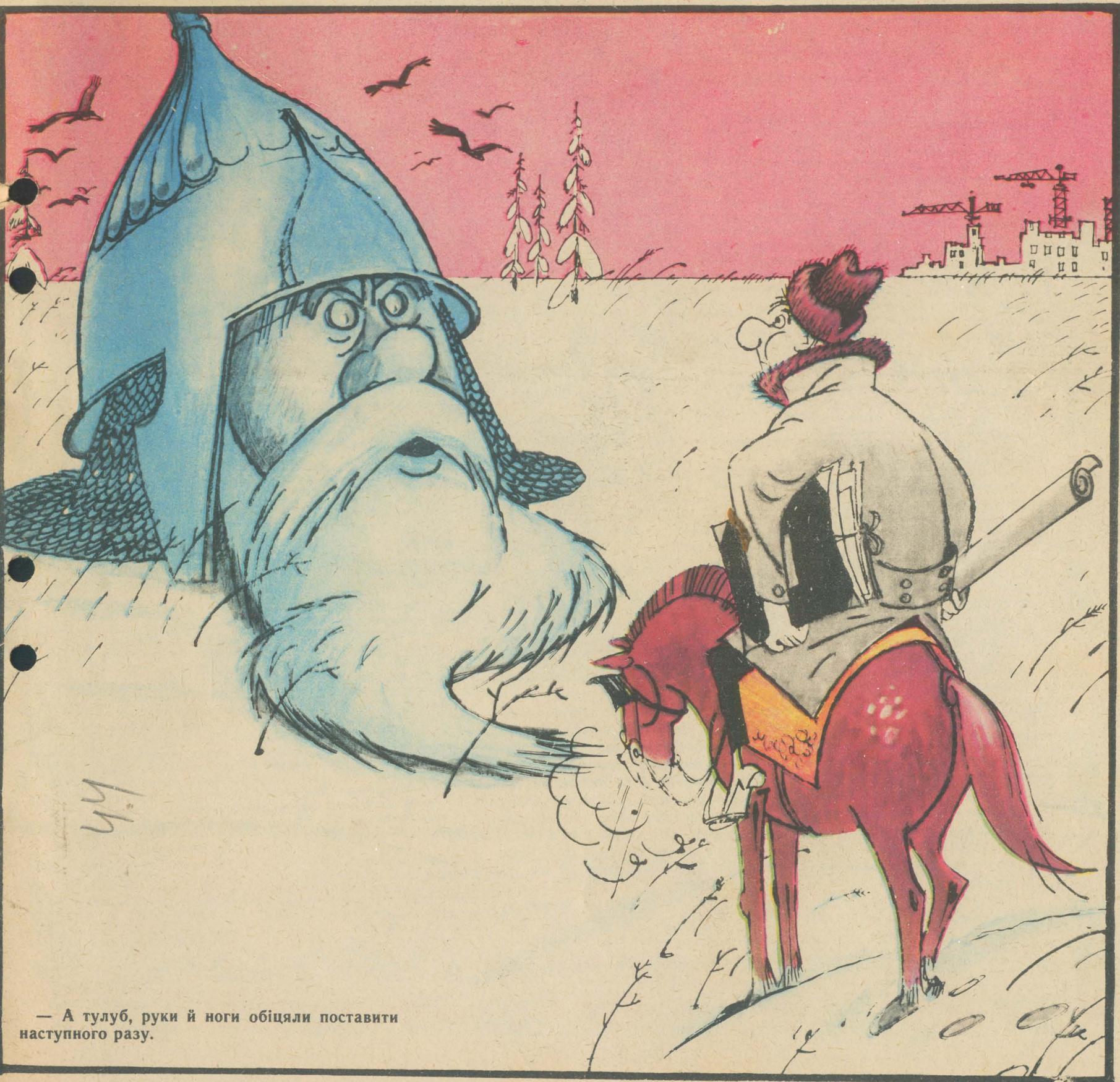

Виходить з січня 1927 р.

№ 1 (1091)

Ціна номера 20 коп.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— А тулуб, руки й ноги обіцяли поставити
наступного разу.

Дивляє
мене!

Дуже б хотілося нам знати, куди дивляться працівники відділів технічного контролю 1-го та 3-го київських авторемонтних заводів і що вони там бачать. Не віримо, що дивляться вони [як це й належало б робити] на вузли й агрегати, які виходять з ремонту. Бо якби дивилися, то не могли б не помітити кричущого браку. Лише кілька прикладів. Одержані ми з 1-го заводу двигун [замовлення № 403], на якому було поставлено головки блоку циліндрів з непридатними клапанами. В іншому двигуні [замовлення № 2124] колінчастий вал виявився невідшліфованим. У такому ж вигляді прибув до нас із ремонту ще один двигун [замовлення № 2571].

А ось «перли» 3-го заводу. Замовлення № 3100: центрифуга для очищення масла вщерть забита якимсь сміттям, всмоктуючий колектор деформований, прокладки відсутні. Не встигли запустити двигун на автобусі ЛАЗ-697 «Турист» [замовлення № 2626], як усі його «нутроці» вилетіли в картер. Наведені приклади — крапля в морі від загальної кількості браку, що його одержуємо із згаданих заводів.

То все-таки, як ти гадаєш, Перче, куди дивляться працівники ВТК?

ВОДІЇ автотранспортного підприємства № 23113 на Черкащині.

У кінці квітня минулого року я придбав побутовий насос «Азовець» виробництва Бердянського заводу «Південгідромаш» [Запорізька область]. Штука ця в господарстві дуже потрібна: можна з криниці воду качати, можна город поливати і т. д. А оскільки на насосі ще й почесний п'ятикутник красувався, то я був абсолютно спокійний за свої шістдесят п'ять карбованців. Спокій, мій пропривав лише чотири місяці. У серпні насос вийшов з ладу, а на початку вересня я відправив його на завод, як і рекомендувала інструкція. І відтоді насос як у воду впав.

Одне мене, Перче, заспокоює: може, на заводі, хоч брак свій ліквідовують на рівні світових стандартів. А для цього, очевидно, чимало часу потрібно.

м. Шепетівка
Хмельницької області.

Якось у Вінниці мешканці Старого міста, як завжди, чекали автобусів номерів 2 і 7, проте, так і не дочекавшись, рушили пішки. Наступного дня — та ж сама історія. Зникли кудись автобуси! Мешканці кинулись на розшуки. Виявилось, що автобуси не зникли, а їздять собі іншими вулицями, зупиняючись, де водіям заманеться. Справа в тому, що вулицю Данила Нечая розкопали, щоб прокласти труби. Чекали мешканці тиждень, місяць, чотири місяці, а тоді звернулися до міського «Водоканалу». Мовляв, чи довго нам пішки ходити! А звідти відповіли: «Не знаємо, брехати не будемо».

Брехати — воно справді негарно, але, нам здається, Перче, що й подібна безпорадність — не краща.

м. Вінниця.

М. МЕЛЬНИК, В. ТАЛЬКО,
Д. АНТОНЮК та інші.

Не виключена можливість, що, виїжджаючи з Києва, ти не зстигнеш поїздитися, і вже приїхавши до нашого міста, втратив до лазні № 9. Отож, про всіх злападок, бері з собою пару бочок замінісінської холодної води, бо тає тут [на другому поверсі лазні] повністю відсутня. Може статися, що з транспортуванням води виникнуть ускладнення. В такому разі послухай кілька порад, які допоможуть уникнути ошпарення. Опинившись у купальному відділенні, навіючиши десяток тазиків окропом, одразу ж після цього знайомся з найбалансінішими відвідувачами лазні. В разомах і не помітиш, як вода в тазиках склоне до потрібної температури. Ошпарення можна уникнути й іншим способом — швидкими пробіжками. Відкривши кран душу, розбігаєшся метрів п'ятдесяти і проскачуєш під струменем. Після цього натираєш себе милою. Зминається мило так само — з розбігу.

Словом, недарма кажуть, що на такий страшний чорт, як його мають.

Г. КОБРИСЕНКО.

м. Донецьк.

До тебе часто звертаються з проханням: так і так, мовляв, посприяй, щоб нашу вулицю заасфальтували, бо нині нею ні пройти, ні проїхати. А ми навпаки — просимо, щоб нашу вулицю Суворова зробили такою, якою вона була до 1963 року. Нехай краще на ній чорт ногу ламає, аніж ми отак мучимося.

Річ у тім, що раніше, коли ще не було асфальту, під час дощу уся вода збігала вулицею в річку. Але проектанти так спланували профіль дороги, що вона стала ніби греблею, і тепер дощова і тала вода заливає садиби, затоплює будинки. До 1979 року керівники «Облшляхбуду» хоч обіцяли нам час від часу розчистити, як пише заступник начальника тов. Шиленко, «вихідні русла труб» або «зняті грунт по розчистці русла» і навіть «обладнати нову трубу з розчисткою вихідного русла», а нині й цього вже не обіцяють.

В. ТОНЧІЙ.

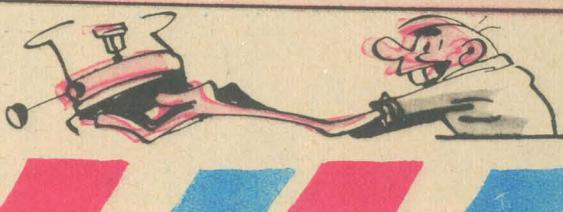
с. Велика Білозірка
Кам'янсько-Дніпровського району
Запорізької області.

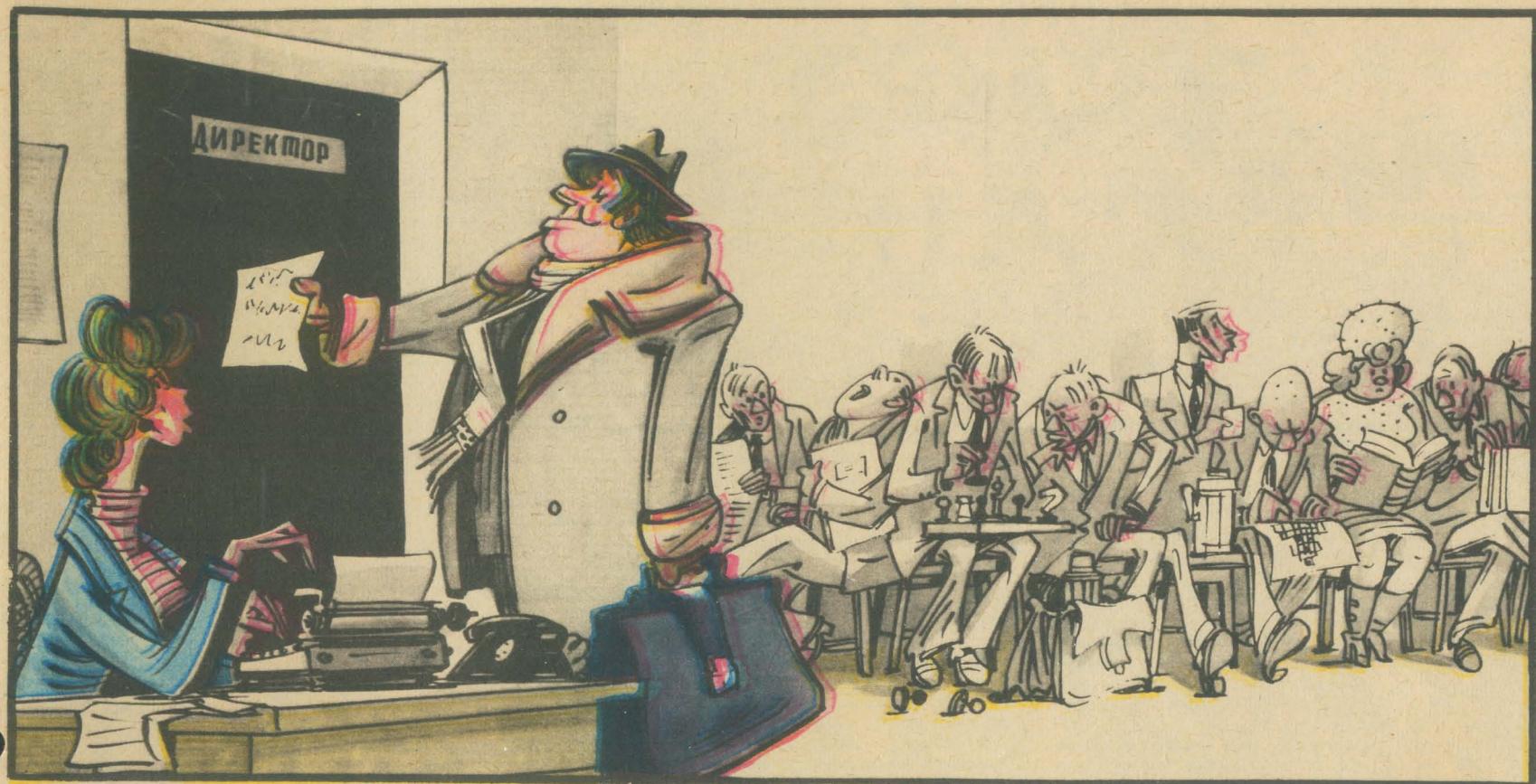
Є чимало веселих історій про забудькуватих диваків, які залишають у трамваях парасольки, а в магазинах — рукавички. Може б, і ти, Перче, написав смішну історію про забудькуватих будівельників із Сумського домобудівного комбінату, які, зводячи будинок по вул. Харківській, 44, забули зробити тут вентиляцію! Коли ми, мешканці цього будинку, звертаємося в усі інстанції, скрізь лише руками розводять і сміються. Все це було б і справді смішно, якби, як кажуть, не було так сумно. Бо через відсутність вентиляції нам уже шостий місяць не можуть газ підключити. Ось ми й змушені були купити примуси і керогази. Сам розумієш, як це незручно.

То ж, як бачиш, Перче, забудькуватість не заважає весела. Особливо та, що йде од безвідповідальності.

І. ЛИПАТОВА.

м. Суми.

— Скажіть директорові, щоб він мене прийняв. Я від вашої прі-
біральниці тъоті Дусі.

Ті самі гості —
в ту саму хату

ЗНОВУ ПРО ПЕРСПЕКТИВУ

Ах, як чудово, коли все є. Ну, буквально все! Про що не запитай, чим не поцікався — усе є! Бажання є! Постанова є! Рішення є! Документація є! Словом, усе є!

А втім, давайте по порядку. В 1978 році у нашому ж таки журналі, у «Перці» № 1, був опублікований фейлетон «Хоч якась перспектива...». У тому фейлетоні, як у протоколах пишуть, йшлося, зокрема, про те, що на Переяслав-Хмельницькій швейній фабриці немає дитячого комбінату, а він мав би бути, хоча б тому, що на фабриці:

- а) багато робітників;
- б) а ще більше робітниць;
- в) а ще більше тих робітниць, яким саме заміж виходити і народжувати славне підростаюче покоління — наше світле майбутнє;
- г) величезна плинність кадрів.

Головна причина плинності: відсутність того ж таки дитячого комбінату і відсутність перспективи його будівництва.

Це так було в 1978 році. Тобто рівно три роки тому. А як же тепер? Тепер усе по-іншому. Тепер уже не на фабриці, а на Переяслав-Хмельницькому виробничому швейному об'єднанні

«Спецодяг» є не просто директор, а генеральний директор — товариш Головко Іван Сергійович. І в підпорядкуванні товариша Головка є оте саме об'єднання. А на тому самому об'єднанні є понад три тисячі робітників і, здебільшого, як в анкетах указують, жіночої статі.

А в отієї статі є дітки. А раз є дітки, то є і черга на отої дитячий комбінат. Бо коли ти знаєш, коли ти впевнена, що твоя дитинка влаштована, нагодована, доглянута, то в тебе під рукою нитка йде рівніше, строчка лягає надійніше.

Але це знову художній відступ. Ми згадали про генерального директора об'єднання. Такий директор, повторюємо, є. Є в директора і бойовий заступник по будівництву. Є на фабриці і документація на будівництво дитячого комбінату на 320 місць. Розроблена вона інститутом «УкрНДІцивільбуд». Є на фабриці й протокол, де свідчиться, що ота документація затверджена на обласній архітектурній раді.

Є згода на прийом отієї документації начальника комбінату «Київсьльбуд» Снісаренка В. І.

Є уже й підрядчик — «Бориспільсьльбуд». Є на фабриці й чудовий лист заступника міністра легкої промисловості УРСР А. Ф. Добрjakova. Не стrimаємо — процитую:

«Строительство детского комбината Министерство намечает осуществить в 1980—1981 годах путем передачи капитальных вложений на долевое участие Киевскому облисполкуму в установленном порядке». Є й рішення Київського облвиконкому, підписане самим Іваном Петровичем Лисенком — головою.

Є «добро» самого міністра легкої промисловості тов. Касьяненка О. Я. А при міністерстві є управління по капітальному будівництву. А в тому управлінні є начальник Лук'янченко В. В. Є і головний інженер Носаль Б. В.

Як бачите, у дітей Переяслав-Хмельницького виробничого швейного об'єднання все є. А от садочка як не було три роки тому, так і досі нема. І якщо з отаким «бажанням» будуватимуть його і надалі, то ще три роки не буде.

Тому, пишучи оцей новий фейлетон на стару тему, дуже прошу вищезгаданих товаришів не присилати редакції теплик і ніжних, як дитяча усмішка, листів. У нас такі листи вже були. Краще давайте від писанини переїдемо до будівництва.

О. ЧОРНОГУЗ,
спец. кор. Перця.

Київська область.

Дива не сталося

КІЇВСЬКА область. [Кор. ТАП]. Під Новий рік, як відомо, усілякі чудеса трапляються. Чекали на дива і в радгоспі «Новосільський» Макарівського району. Сподівалися, що, може, хоч Дід Мороз допоможе повернути з Чернігівського автотрек заводу радгоспній самоскид ГАЗ-53Б, який господарство [через Макарівську райсільгосптехніку] здало лагодити ще в лютому 1980 року. Проте дива не сталося. Проти чернігівських автотрекників навіть Дід Мороз виявився безсилим.

Назад дороги нема!

ВІННИЦЬКА область. [Кор. ТАП]. «Робити так, щоб потім не переробляти!» — під таким девізом працюють ремонтники райсільгосптехніки в селі Уланові Хмільницького району. Добиватись такої ефективності ремонту, певна річ, надзвичайно важко, і все ж наполегливість перемагає. Так, трактор МТЗ-50, котрий належить об'єднанню «Укрсільгоспхімія» [с. Джулінка Бершадського району], довелось пропримати у майстерні аж три з половиною місяці, зате тепер є гарантія: більше сюди він уже не повернеться! В усіхому разі, своїм ходом. З цією метою уланівські умільні неповністю укомплектували його, а найголовніше — позбавили задньої швидкості!

Спростування ТАП

У Варвинському районі [Чернігівська область] поширилася чутка про те, що в селі Журавка неймовірно довго мовчить радіо — півроку! — і тим самим перекрію усі відомі до цього редкорди мовчання. ТАП уповноважений заявити, що це твердження не відповідає дійсності, оскільки до штаб-квартири агентства надійшло повідомлення з Миколаївської області про те, що в селах Ново-Красилівці і Гражданці радіодинамік мовчать уже два роки.

Уявіть ситуацію: стоїте ви на перехресті перед червоним світлом і терпляче чекаєте на зелене. А тут вискачує якийсь жевжик і стрімголов кидається просто під колеса машин. Чудом залишившись неушкодженим, він вихоплюється на протилежний бік і потрапляє мало не в обійми міліціонеру.

«Ага, попався, голубчик!» — думаете ви, помірковано переходячи на зелений і кидаючи торжествуючий погляд на порушника. Проте міліціонер і вухом не веде. Він ввічливо відстувається, даючи порушникові дорогу, а вас твердо бере за рукав і дуже серйозно пропонує: «Громадянине, платіть штраф!»

Ви дивуєтесь? Ви вважаєте, що такого не може бути? Не поспішайте. У житті всяке трапляється.

...Грішний аз: на Донецький металургійний завод прийшов я з небезкорисливим наміром вислухати претензії заводчан до будівельників, котрі споруджують тут електросталеплавильний цех. Уже ворушилися в моїй голові в'їдливі епітети на адресу батьків будови, чиє дитя росте щось занадто повільно і все ніяк, бідолашненьке, не вибереться з численних хвороб, котрі обсідають його, мов надокуливи мухи... О, будівництво! О, найпотрібніше і найневдачніше, із мистецтв! Хто з нас у юності не рвався на велику будову і хто кінець кінцем не обирає собі іншої, спокійнішої професії? І чи знайдеться в світі хоч один будівельник, на голову якого не сипались би скарги й прох�они замовників? То це ім не так, то те ім не в лад. То двері не зачиняються, то вікна не відчиняються. То зі стелі теке, то з кранів не тече...

Проте відповідь заступника директора заводу Станіслава Дмитровича Касиненка вразила мене своєю оригінальністю:

— Роботою наших підрядчиків ми задоволені. Вони свої зобов'язання перед нами виконують. Бували, звичайно, між нами деякі тертя, але це несутєво.

Рідкісний випадок іділічного єдинання замовників із підрядчиками! Я вже готовий був розвести руками і тихо причинити за собою двері, як раптом Станіслав Дмитрович почав розвивати думки далі:

— Будівельники нас не підводять. А от ті, хто доводить нам плани капітального будівництва...

Тут заступник директора тяжко зітхнув і зауважився у вікно. Глянув туди і я. І спочатку нічого такого не побачив. Ну, шумить собі завод, жарко дихають сталеплавильні печі, круться механізми...

А втім, стоп! Крутяться, та не всі. Он на заводських складах, мов на параді, рядами вишикувались ящики, ящики, ящики...

— А що в ящиках? — цікавлюсь.
— Гроши, — гірко посміхаються металурги.
— Замариновані...

А якщо точніше, то зберігаються тут невстановлені верстати, машини і механізми. Десять на 12,5 мільйона карбованців понаднормативного обладнання осіло на Донецькому металургійному заводі! Того самого обладнання, котре в ударні строки виготовляли для нього інші заводи. Хтось поспішав, хтось стравався, боровся за строки і якість, вкладав, як кажуть, розум і душу... І ось лежить воно купами мертвого заліза, не даючи нікому ніякої користі, а тільки завдаючи збитків підприємству. Бо за понаднормативне обладнання, як відомо, треба платити штрафи. І немалі. Що ДМЗ регулярно й робить.

То чи не краще, спитаєте ви, мерцій встанов-

вити усю оту машинерію і привести у дію? Чого ж їй валятись без діла?

Ви напрочуд здогадливі: незрівнянно краще. І для заводу, і для всієї країни, який до зарізу потрібен метал.

Але тут виходить ось яка хитра механіка...

Одержануть, приміром, на ДМЗ у березні 1979 року титульні списки, тобто план капітального будівництва на 1980 рік. План офіційний, узгоджений у главках і трестах і затверджений Міністерством чорної металургії УРСР. І усе в тому плані до копієчки чорним по білому розписано: скільки будувати, чого будувати, які нові потужності вводити... Ось погляньте: обсяг капітального будівництва — 66,3 млн. крб., в тому числі будівельно-монтажних робіт — на 42,7 млн. крб., придбання і установка нового обладнання — на 23,6 млн. крб.

Ну, що ж. План є план! Закон виробництва. Керівництво, себто, до дії. І на ДМЗ діють: укладають з будівельниками відповідні угоди, замовляють на інших заводах відповідне обладнання... Роблять усе, словом, що належить за планом робити.

А ось уже й сам він надходить — новий, 1980 рік. Його з належними почестями зустрічають, а потім засукають рукави — і знов за роботу. Згідно, завважте, з планом.

І раптом — усе летить шкіреберть! З міністерства «спускають» новий, уточнений план.

А там — також чорним по білому: загальний обсяг — 23,7, будмонтаж — 14,8, обладнання — 7,4...

Порівняли? Так-так: кошторис «зрізаний» у середньому втрічі. А на календарі — березень 1980 року! Кінець першого кварталу! Будівельники розгортають фронт робіт, заводи-суміжники виготовляють замовлене обладнання...

Що робити?

Нічого робити! Лікті кусати. Стрибати гопки. Не допоможе...

І надриваються міжміські телефони, і розривається телеграф, відтарабанючи розплачливі зйоки: стійте! Зупиніться! Ми анулюємо своє замовлення! Ми той... Того... Пожартували...

А суміжники — народ серйозний. Подібних жартів не розуміють. Уже витъюхують на стрілах вагонні колеса, везучі у столицю шахтарського краю новесенькі верстаки й машини. Уже діловиті бухгалтери каліграфічним почерком вилисують мільйонні рахунки. І в поеженні порядку звільняється на ДМЗ холодний прольот одного з цехів, бо складські приміщення вже забиті по нікуди. І втягають сюди, прирікаючи на кількарічну бездіяльність, потужну електропіч та кисневий блок, і нудяться у невідомості про свою подальшу долю два імпортні пратцен-кракти і ножиці гарячої різки металу, закуплені для прокатного стану, який думали збудувати ще в дев'ятій п'ятирічці, а тоді чогось передумали... Зайве говорити, що усе оте закордонне начиння влетіло заводові в немалу копієчку. Та й досі продовжує влітати: тільки штрафів у Держбанки за нього уже заплачено чверть мільйона карбованців!

— Чекайте-чекайте! — вигукнете ви. — Як же це так виходить: наплутали у міністерстві, у плачуючих органах — а розплачуватися доводиться заводові?

А що? А ви були не повірили, коли я вам навів приклад з міліціонером?

Каюсь: приклад невдалий. Не може наша міліція отак ні за що, ні про що покарати невинного.

А от у галузі економіки, як бачимо, такі штуки трапляються. І досить, дадом, часто. Не в одній металургії і не один рік процвітає отака хитра механіка. І хтось за неї, кінець кінця, мусить понести покарання. Пробачте, не хтось — а таки винуватець! Той, хто пропустився отакого головотрясу, хто пустив на вітер мільйони державних карбованців.

Повторюємо — винуватець, а не державні підприємства, тобто — ніхто конкретно.

В. БОЙКО,
спец. кор. Перця.

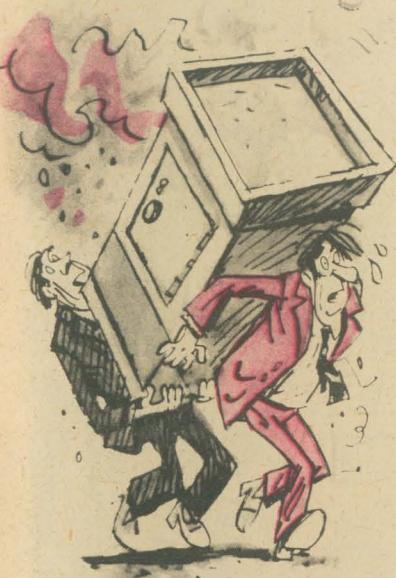
ДОСВІДЧЕНИЙ КРИТИК

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Знаєш, Любко, для того, щоб критикувати начальство, обов'язково треба бути загартованим.

СПРАВЖНІ ЧОЛОВІКИ

ГУМОРЕСКА

Це сталося в одній невеликій містечкові, більшість працівників якої складали представниці країною і ніжної частини людства. І все ж, попри цю обставину, колектив був дружним, згуртованим, успішно справлявся з покладеними на нього завданнями і зміг дотримуватися своїх давніх традицій. Зокрема, Новий рік зустрічали колеги завжди разом, у стінах рідної установи.

Бал щойно розпочався, коли на рясніо електрифікованій ялинці щось спліуче збліснуло, оглушливо грянуло, аж шибка вилетіла з вікна, і одразу виразно запахло димом.

— Горимо-о!!! — різонув вуха жіночий зойк.

Звичайно, головне в такій ситуації — не піддатися паніці, зберегти спокій і витримку. Але так уже сталося, що колеги оговталися тільки надворі, коли на снігу застрибали червоні відблиски з вікон.

— Сейф! Наш сейф! — переляканою куріпкою заметушилася серед підлеглих завідуюча установою. Проте підлеглим було не до неї. Вони ліпили сніжки й кидали їх крізь вибиту шибку в кімнату.

— Пожежники прибудуть за вісім хвилин! — підбігла до завідуючої висока дівчина, виряджена Снігуронькою. — Я щойно дзвонила їм з автомата.

Завідуюча лиш мигцем глянула на дівчину і метнулася до групи чоловіків.

— Ключі! Візьміть же ключі! — почерзі тицяла вона кожному величеньку в'язку ключів. — Там, у сейфі... Документація наша... Моя кандидатська...

Зайняті героїчною боротьбою з розбурханою стихією, чоловіки рішуче не помічали пропонованих ключів. Тільки кремезний рум'яношкій красень з ватяною бородою Діда Мороза, відривавши на мить від бомбардування вогню сніжками, недоволено пробуркотів:

— Вибачте, Оксано Гнатівно, але ж ви добре знаєте — у мене діти, нирки, гайморит... А Світлана казала, що пожежники обіцяли прибути за кілька хвилин...

— О, боже! Чи є тут хоч один справжній мужчина?! — скопилася завідуюча за голову і загукала: — Світланочко! Дитя мое! Біжи ще раз до телефону-автомата. Або ні. Краще я сама побіжу...

Повернувшись за кілька хвилин, вона аж оставпіла. Зігнувшись у три погибелі й вібруючи від напруги, мужчини виносили з палаючого дому важкий сейф.

— Милі ви мої! Справжні чоловіки! — підлетіла до них завідуюча. — Не дали документації пропасті...

— Таке скажете, Оксано Гнатівно! Кахи, кхе-кхе! — кашляючи і розмазуючи сажу на лиці, відповів рум'яний гайморитник. — Як би це ми дозволили!.. А тут ще Светка згадала, що ви весь запас випивки у сейфі закрили...

Пилип СІДЛЕЦЬКИЙ.

м. Ужгород.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

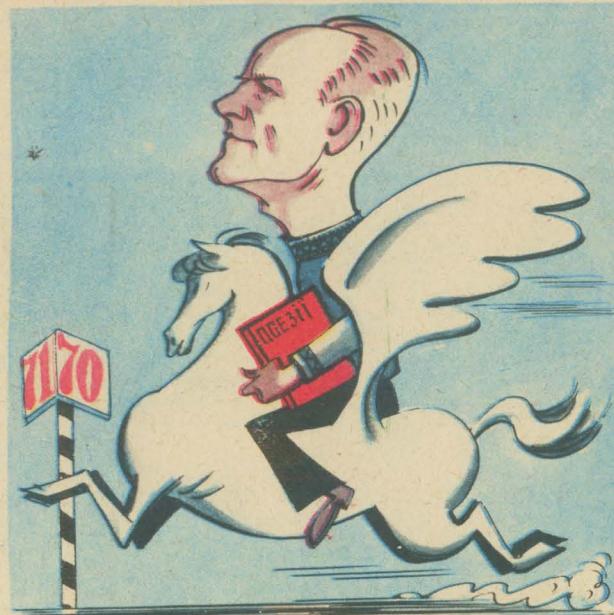
Як стало відомо Перцеві, у деяких ресторанах, кафе та їдальнях Донецька, Жданова, Горлівки, обслуговуючи весілля, займалися безсоромною обдиралівкою. Спочатку вимагали наперед гроші за «сервіс». Потім переполовинювали страви, які мали подаватися на стіл. А деякі зовсім не подавали. Заощаджені таким чином делікатесами продукти хапути пали у своїх місткі торбі. Про це розповідалося у фейлетоні «Під весільний тост», опублікованому в № 15 журналу за 1980 рік.

На цей виступ Перця начальник Донецького обласного управління громадського харчування М. В. Берко повідомив про вжиті заходи. Директора ресторану «Астрон Ждановського тресту їдалені і ресторанів № 1 Сидоренка Л. І. та завідуючого кафе «Кавказ» цього ж тресту Мало-

муха Є. І. з їхніх посад звільнено. Директора ресторану «Металург» Ждановського тресту їдалень та ресторанів № 2 Расторгусу Р. С. рішенням народного суду засуджено. Завідуючому їдаленю № 40 Донецького тресту їдалень Якушеву Є. П. оголошено сувору догану, а зав. виробництвом цієї їдалні Северовіка М. Д. та кастеляншу Гридавсу В. І. з їхніх посад звільнено, бухгалтерові Твер'є Р. С. оголошено догану.

З директорами ресторанів, завідуючими кафе, керівниками трестів і комбінатів громадського харчування, управління та відділів робітничого постачання проведено обласну нараду, на якій розглянуто недоліки та порушення в роботі окремих підприємств громадського харчування та розроблено заходи до їх усунення.

Вітаємо ювіляра!

Письменника Петра ДОРОШКА
з його першим 70-літтям.

Дружній шарж
А. АРУТЮНЯНЦА

Лист із Чорнухинського району Полтавської області, надісланий мені під завісі 1980 року, стосується, шановні читачі, дуже деликатної і тонкої сфери — сфери почуттів.

«Ми тобі, Перче, вже чимало завдали кlopotу своїми листами про хазяйку нашого продовольчого магазину Тетяну Гавриш, — пишуть жителі села Білоусівки. — За хамство, грубість, хуліганство та інші порушення правил торгівлі її не раз притягали до адміністративної і дисциплінарної відповідальності й нарешті звільнили з роботи. Однак не встигли ми полегшено зіткнути, як Гавриш знову зайняла місце за прильвом. Цікаво б довідатися: що це за любов до неї у голові нашої райспоживспілки В. С. Приймака?»

Справді, товариші, з цією легендарною торговельною діячкою мені довелось добряче поморочитися

протягом останніх двох років: перевіряти факти, робити запити, потім — нові запити й т. д. І завжди виходило, що автори скарг стопроцентно праві. Гавриш ображувала їх, ображала (був навіть випадок, коли вона побила покупця при спробі придбати якийсь продукт), сміливо робила нестачі. Про її витівки яскраво писав у місцевій газеті районний прокурор С. Погибенко, водночас порушуючи питання про належне покарання невгамованої господарки магазину.

І от — звершилося! Голова Полтавської облспоживспілки В. М. Дворнichenko сповістив мені про те, що «завідуючу тов. Гавриш Т. А. ... з роботи звільнено за недовір'ям».

Здавалось би, досить уже метати в республіканському масштабі громі та блискавки через одного нечесного працівника торгівлі. Але ж ось він — новий лист із тієї ж Білоусівки про ту ж Гавриш!

І мені, друзі-читачі, на ваше запитання лишається сказати тільки одне: така от любов у голові райспоживспілки Віктора Сергійовича Приймака. Самовіддана любов просто так. Як кажуть, ні за що. Вірна любов, перед якою виявився безсилом навіть прокурор...

СВІТЛИЦЯ

В хаті — килими на три виміри,
І кришталь заміняє сонце.
Рух і звуки — неначе вимерли,
І погратись ні з ким болонці.
Не світлиця — коштовна скринька,
Їй взірцевою бути велено,
І господар ходить навশинки
У дзеркальний тісний ущелині.
Він на неї готов молитися,
Бо комусь вона очі коле.
Шкода тільки: в отій світлиці
Не буває гостей ніколи.

Олександр САЕНКО.

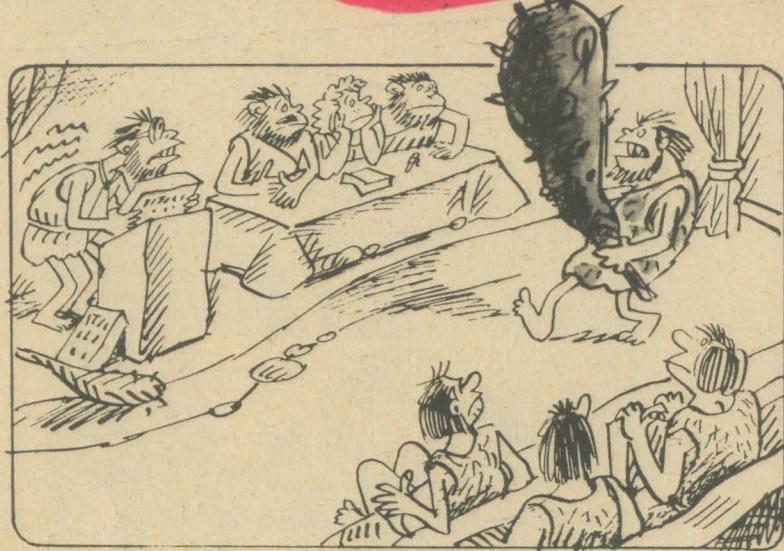
ЗАВГОСП І ПОРОСЯ

Завгосп колгоспу одного
(Такий кмітливий дядечко)
В конторі виписав собі
Маленьке поросяточко.
От порося так порося!
Такого і не снілося —
Привіз додому, а воно
Взяло й опоросилося!

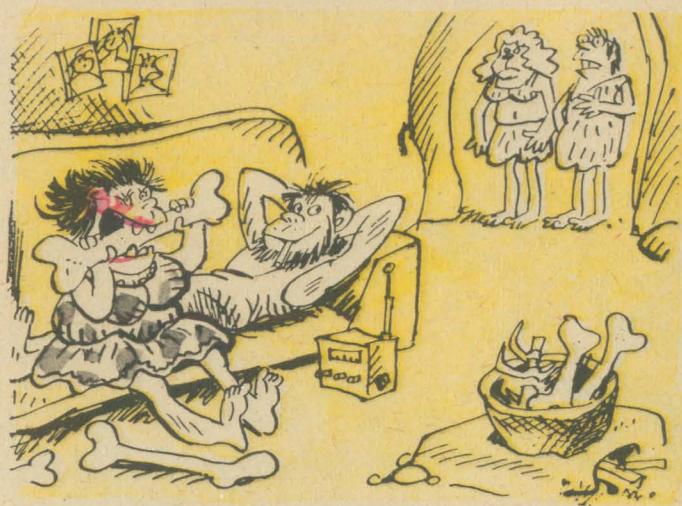
С. НАЗАРЕНКО.

Картины з життя першісної людини

Мал. С. Герасимчука

— Я хочу заперечити доповідачеві...

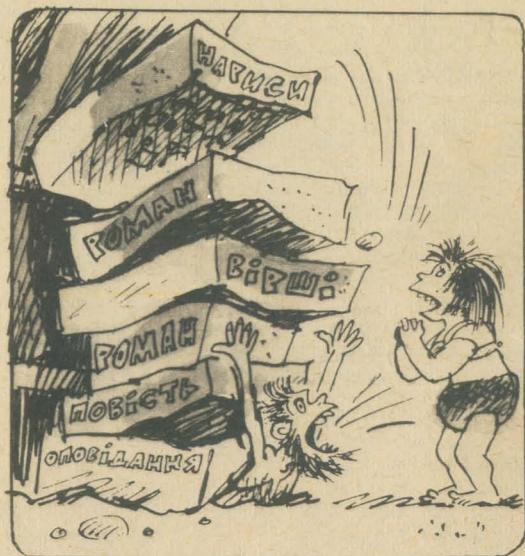
— Ну й невісточку ж синочок привів: такій па-
лець у рот не клади!

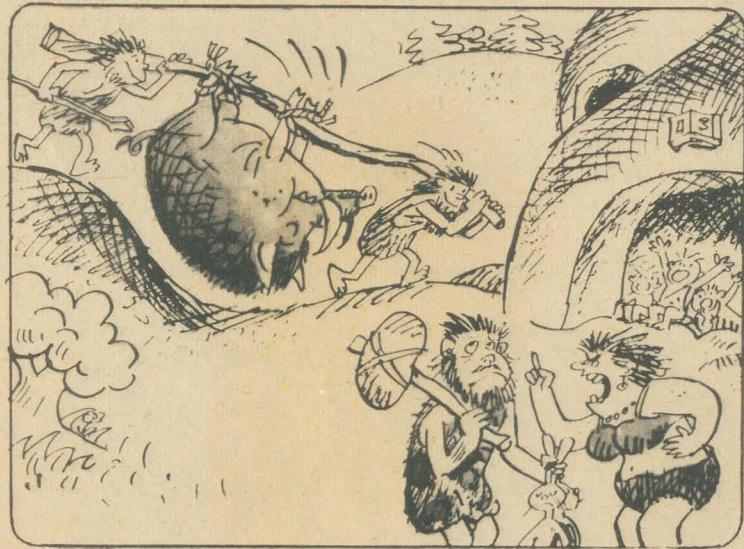
— Розумієте, мені потрібен силь-
ний заступник. Ось я і вибираю.

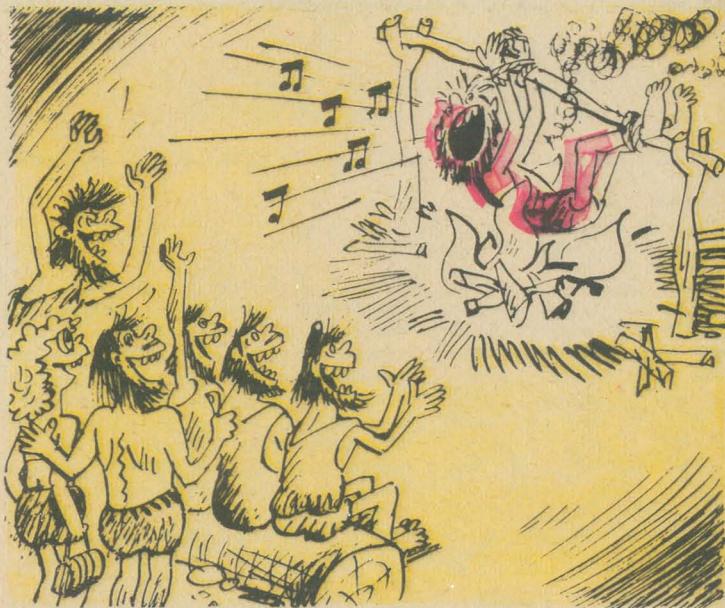
— Папашо, вогника не знайдеться?

— Казала ж, повертай вчасно книги до бібліотеки!

— Дивись, ледацюго, якого сусіди вепра вплю-
вали! А ти мені все зайчиків носиши!

Перші любителі камерного співу.

ЧЕСТЬ ФІРМИ

ГУМОРЕСКА

Заступник директора по збуту викликає до себе начальника відділу технічного контролю.

— Ось телетайп — забраковано партію нашої продукції. Із Знаком якості. Наказую з'ясувати і вжити. Розголос загасити будь-якою ціною. Гортити честь фірми.

Начальник ВТК повертається до свого кабінету і одразу кличе контролера з найспритніших.

— Надійшла скарга на наші вироби. Головне, не допустити шарварку. Чого б це не коштувало. Часом і командировочними не обмежую. Для нас це питання честі. І премії.

Контролер виїздить негайно. Назаваром від нього лине телеграма: «Проблема вищої складності крп Вирішити сам неспроможний крп Над-силайте допомогу крп».

До споживача їде бригада досвідчених фахівців на чолі з самим начальником ВТК. Спільна експертна комісія докладно обстежує кожний виріб.

— Справа кепська — ремонту не підлягають, — доповідає на свій завод начальник ВТК. — Споживач загрожує штрафними санкціями через арбітраж. Вихід один — закрити питання на вищому рівні.

Наступного дня залагоджувати справу вилітає особисто директор у супроводі череватого портфеля і секретарки з особливих доручень. Як-що-як, питання честі...

За тиждень, свіжі й засмаглі, посланці заводу повертаються з Ялти додому. Із перемогою. Вдалося домовитися по-доброму: споживач нікуди не скаржиться, галасу не здіймає. За це йому, щоправда, доведеться замінити усю партію — п'ятдесят коробочок виробів «Кнопки канчелярські».

м. Харків.

Савелій ЦИПІН.

МАЛЮНОК-БАЙКА

Мал. А. ЩЕРБАКА

— Від нескінчених літучок він зовсім розучився літати.

Розташувалися в гаражі під кольоровим гаслом: «ПЯЯЦТВУ — БІЙ!» Ковбасу різали і розставляли склянки на іншому плакаті — «П'ЯНИЙ ВОДІЙ — ЗЛОЧИНЕЦЬ», а пили, стоячи спиною до панно-заклику: «БОРОТИСЬ ЗА ВИСОКУ ТРУДОВУ ДИСЦИПЛІНУ!». Бо при чому тут дисципліна, коли пиятику шофери Каховського автопідприємства 21011 влаштували після роботи? Тому, випивши добряче, незалежно співали:

Пи-или горі-ілку,
Пи-или нали-івку...

А потім п'яні водії Баєв здійснив благородний вчинок: насаджив повний автобус п'яних своїх колег і повіз по домівках.

Дорогою з автобуса лунало:

А хто з нас, братці,
Буде смія-яється...

Сміяється ніхто не думав. Усе живе, уздівши «п'яній» автобус, з переліку кидалось уроцтіч. А Баєв, знай собі, безстрашно тиснув на газ. Та й чого б мав боятися? Ну, зупинить автоінспектор, ну, відбере права, то й що — хіба без них їздити не можна? Тідив же, як розказують, позбавлений прав шофери Бовтуненко із Звенигородської дільниці «Черкастепломережа» або водій власного «Запорожця» Уткін із Умані. Обидва, правда, доїздилися до повторних аварій. Тепер не їздять...

Зате група водіїв-п'янць із Тлумацького району на Івано-Франківщині, мабуть, ще катається, бо керівники господарств, де вони працюють, досі не відреагували на вимогу ДАІ усунути їх від роботи. Чи, бува, не з почуття п'яної солідарності? Бо, як стало відомо, окремі керівники деяких господарств, будучи за кермом «під шефе», самі полюблюють проїхатися з вітерцем (який же п'яній не любить швидкої їзди?). Ну, хоча б Рожко А. К. — зав. відділенням колгоспу ім. Леніна Коломийсь-

Злізайте — приїхали!

Роздайся, море!

кого району на Івано-Франківщині, Никифорук — секретар парткому того ж колгоспу, Слободян В. М. — головний зоотехнік колгоспу ім. Довбуша, Дзворонок Р. Р. — головний агроном колгоспу ім. ХХII з'їзу КПРС, Андрусишин — директор Долинського районного об'єднання роздрібно-торговельних підприємств, Павлишин В. К. та Овчаренко І. І. — працівники Долинської райспоживспілки...

Але досить. І так зрозуміло, що в таких керівників навряд чи рука підніметься усунути від роботи водія, позбавленого прав за пияцтво. Скоріше вони його, рідненького, пригріють, підвіщать по службі, на тепле місце влаштують. Адже були влаштовані саме таким робом на посаду механіків гаражів Бурак — у колгоспі «Перше травня» Коломийського району на Івано-Франківщині, Недрага М. С. — в Івано-Франківській державній дослідній сільськогосподарській станції, Шелега С. Н. — в радгоспі «Перемога» Новгород-Сіверського району на Чернігівщині, Нікітін Н. Г. — в гаражі Високопільського міжколгоспбуду на Херсонщині.

І нічого собі, працюють. Переїдають шоферах свої багаті п'яніми пригодами досвід, виховують їх, так би мовити, цілком у хмільному дусі.

Отож і не диво, що гасають ще по дорогах шалені машини з роз-

веселими відчайдухами за кермом. Ех, роздайся, море! Гей, хто там?! Ану, з путі!

І розступаються, і тікають. Хоч не завжди і не всім удається втекти. Як не встигли втекти двоє пішоходів від «Запорожця» вже згаданого Уткіна або як не встиг вивернутися з-під знавісілого автобуса, керованого тим же Баєвим, якийсь мопедист, чи

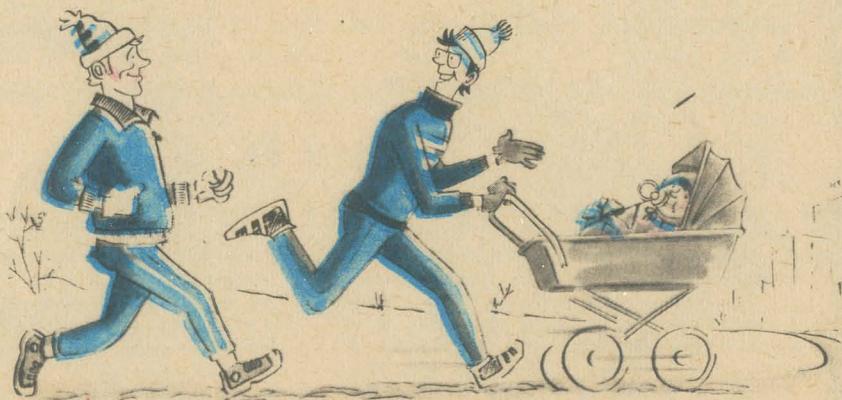
як не встигли ухилитися двоє діток від КрАЗ-608, за кермом якого сидів п'яній Терещенко В. А. з Городнянського відгодівельного радгоспу на Чернігівщині.

Ці водії, ясно, вже відіїдились. Решту прихильників Бахуса теж пора б зупинити. Тільки без підтримки і допомоги місцевих керівників, як видно, тут не обійтися. Але як бути, коли декотрі з них самі чекають, щоб їх зупинити? Ну, що ж, як чекають, то треба спиняти, і прав поズбавляти, та не лише шоферських, а й на керування людьми. А втім, це справа уже не ДАІ.

Б. СИНЕЛЬНИКОВ,
начальник відділу
Управління державтоінспекції
МВС УРСР,
полковник міліції.

В. КОВАЛЬ,
автоінспектор Перця.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Привчаю малого до ранкової фіз зарядки.

виробництва... Однак, замість подякувати директорові за титанічний труд, а може, і представити до нагороди, його постійно переслідує, цькує, шантажує керівництво обласного управління сільського господарства, вносячи тим самим розлад у роботу комбінату...

Відбахли на Херсонщину. І дізналися про все те, про що... сказано вище. І ще про засідання ради колгоспів області і зборів уповноважених представників господарств — пайовиків комбінату. Наведу витяг із цього протоколу у вигляді запитань директора та її відповідей.

«Запитання чому незаконно витрачаються колгоспні гроші? Мовчання... Чому не наведено порядку в бухгалтерському обліку? Мовчання... Чому даєте неправильну інформацію про фактичну врожайність овочів? Мовчання... Чому не виконано вказівок по акту ревізії від 31 січня 1980 року? Мовчання... Чому така плинність кадрів? Мовчання... Чим пояснити потік скартів робітників на керівництво комбінату? Мовчання...».

Однак гра в мовчанку не допомогла. Шістдесятія двома голосами, себто одноголосно, т. Бурку було звільнено з посади директора комбінату. Ось її хід конем:

Виходить, Неля Костянтинівна зосталася, як ота бабуся з казки, біля розбитого коріта! Аж ніяк. Невідомо з яких міркувань (причайми, без урахування минулых «заслуг»), її зробили директором фабрики «Гідропоніка».

Нині вона усім задоволена.

— Тепер у мене зовсім інша робота, менші масштаби, працювати набагато легше. До керівників обласного управління ніяких претензій не маю. Ім видніше було... Закройте скарту...

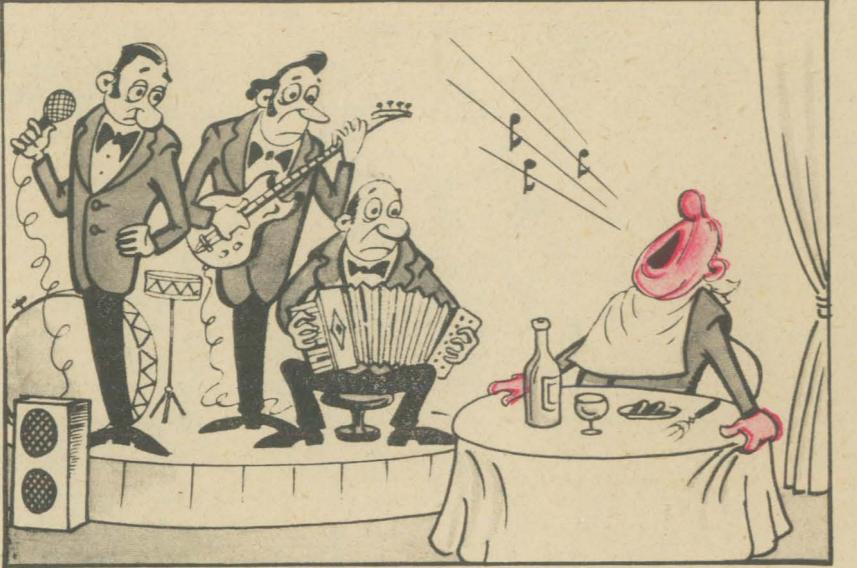
Що ж Неля Костянтинівна? Може, запам'ятавши названі адреси, гаряче взялася за вивчення цінного досвіду? Як показали наступні перевірки фінансово-господарської діяльності комбінату, за позначенням передового досвіду тут і не пахло. Далася взнаки та ж таки амбіція: «Шо, з мене, цяці, хочути зробити беку? Та нізашо? Ми ще побачимо, хто бека, а хто цяця!»

І Неля Константинівна вирішила зробити отої самий хід конем. І зробила, направивши Перцеві... листа-скарту. Як випливало з листа, директор комбінату, не покладаючи рук, денно і нощо дбає про збільшення виробництва овочів, про виховання кадрів, «щогодинно» приділяє увагу технології

и. Херсон.

В. КИРИЛЕНКО,
спец. кор. Перця.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Мал. А. БОРДУНІСА

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Мал. А. ЩЕРВАКА

Мал. Ю. КОСОВУКІНА

Мал. Т. ЮНАКА

Без слів.

Ось одна з давно відомих ситуацій. Мама подала таткові переселеній борщ. Тато покушував, скривися і відсунув тарілку. За цією сценкою спостерігає маленький синчик. Амбіційна мама звертається до свого чада:

— Вово, твій тато бека. Скажи, мій любий: «Тато бе-ка!» (Хлопчик проказує). Молодець! А тепер скажи: «Мама ця-ця!» (Вова слухнино повторює). Розумінський мій! На шоколадку!

Хоч я це дивно, але щось подібне трапляється іноді й поза сферою родинних стосунків...

На Херсонщині обласний міжколгоспний теплично-овочевий комбінат. Очолила його з січня 1979 року Неля Костянтинівна Бура. Проте налагодити роботу не змогла, а якщо сказати точніше, — повністю завалила її. Що й було відзначено через рік ревізійною комісією. План виробництва овочів було виконано лише на 51,8 процента (зміст 480 тон зібраних... 248,7). І не винадково.

Ні для кого не секрет, що плані самі по собі не виконуються, іх виконують люди. На комбінаті ж протягом року із 142 працюючими звільнилися сто один! У тім числі з 28 інженерно-технічних працівників — 24! Значна частина наявних площ використовувалася не за призначенням. Бухгалтерія працювала на щойно-примітивному рівні. Спеціалісти почали не знали своїх обов'язків. Техніка закуповувалася без урахування потреб, чим пояснюються вкрай низький рівень її використання. Процвітали приписки, окозамлювання...

Словом, куди не кинь — всюди клін... На три надціни машинописних сторінках акту ревізії ледве вмістився перелік «досягнень» комбінату.

Ну, а що ж Неля Костянтинівна? Може, засукала руки, взялася вправляти недоліки? Детям! Неля Костянтинівна прийняла позу ображеної, велима розігналася на керівництво обласного управління сільського господарства, ревізорів, котрі, за глибоким переконанням директора, били ревізію від нічого робити, аби прискіпати і наполовину будь-що «жуїчків». Оскільки ж злости зібралися вдосталь, то її потрібно було, як то кажуть,

на комусь зігнати. Отож підлеглі й відчули директорський характер. Вони ж і розповіли в листі, адresованому вищим інстанціям, про «подвиги» директора. Розповіли про абсолютно безпорадність т. Бурої як директора комбінату, про переслідування за критику, безперервні переміщення і незаконні звільнення, грубість, заохочування до пліток, нацьковування працівників одно на одного.

Невдовзі з вищих інстанцій приїхала комісія, ознайомилася з методами і стилем керівництва комбінатом і зробила висновок, що звучить дослівно так: «Перевіркою на місці працівниками Міністерства сільського господарства УРСР та Українського республіканського комітету профспілки працівників сільського господарства факти, викладені в листі, підтвердились». Начальніку обласного управління сільського господарства і голові обкому профспілки працівників сільського господарства було рекомендовано терміново розглянути

питання про перебування т. Бурої на посаді директора. Цікава деталь. У довідці, прикладений до згаданого висновку комісії, називалася адреса ряду господарств, де в умовах теплиць вирощуються врохії овочів у кілька разів вищі, ніж на комбінаті, керованому т. Бурою...

І що ж Неля Костянтинівна? Може, запам'ятавши названі адреси, гаряче взялася за вивчення цінного досвіду? Як показали наступні перевірки фінансово-господарської діяльності комбінату, за позначенням передового досвіду тут і не пахло. Далася взнаки та ж таки амбіція: «Шо, з мене, цяці, хочути зробити беку? Та нізашо? Ми ще побачимо, хто бека, а хто цяця!»

І Неля Константинівна вирішила зробити отої самий хід конем. І зробила, направивши Перцеві... листа-скарту. Як випливало з листа, директор комбінату, не покладаючи рук, денно і нощо дбає про збільшення виробництва овочів, про виховання кадрів, «щогодинно» приділяє увагу технології

СЬОМІЙ ГАРБУЗ

— Т-е-екс, — екзаменувала мене майбутня теща. — Квартира є?

— Двокімнатна! — похвалився я.

— У селищі Калініна міста Макіївки, що на Донеччині. Будинок № 8 по вулиці Ботанічній. Квартира — що треба, з усіма зручностями, з балконом на півден...

— Машин?

— Перший на черзі. Обіцяють «Ладу».

— Дача?

— Дачі нема, — зіткнувся я. — Є родичі у Соці.

— Добре, — пробурмотила майбутня теща. — А як з водою?

— З водою? — удав, що не розумію. — Мінерально чи що?

— Не з мінеральною, — перебила майбутня теща. — А з тією, що по трубах тече.

— З водою кепсько, — признається я.

— Раз у тиждень бувас.

— А точніше? — насторожилася вона.

— Точніше, — зіткнувся я, — по годині в місяць.

— Та-ак, — наїжачилася майбутня теща.

— Та ви не хвилюйтесь. Це на третьому поверсі так, — вхопився я за рятівну соломинку. — А на першому бував частине.

— Ти що, на першому живеш?

— На третьому, — зіщулився я.

— Отож бо, — розсердилася вона.

— Скаржились, — промірив я.

— Спочатку у міськводоканалі все в порядку — тиск нормальний, а у житлово-експлуатаційній конторі нас і знали не хочуть. Кажуть, кооперативні будинки (це про цащ) не у хіхому відданні. Зверталися і вище. Тільки ніяких зрушень. Всі наші прохання

знов у міськводоканал потрапляють. А там тиск нормальний.

— І давно ви так? — поцікавилася майбутня теща.

— Два роки.

— Отже, не потрібна вам вода, — підсумувала вона. — Інакше б...

— Ще як потрібна, — розійшовся я. — Та у нашому будинку половина жителів — шахтарі. Прийдуть із зміни, а помітиться нічим...

Майбутня теща замовила.

— То віддасте за мене Галю? — запитав я. — Віддайте. Я ж не пітичний, некурящий, а що води нема...

Майбутня теща замовила.

— Та я ж люблю ІІ! — пустив у хід найважливіший аргумент.

— Люблю, люблю, — розсердилася мати моєї коханої. — А потрібо бути прати, нехай жінка за п'ять кварталів носить воду, так? Знаю я вашу любов. Натерпілася. У нас у Голубівці Новомосковського району, що на Дніпропетровщині, також із водою погано. Проклав радгosp імені 50-річчя ВЛКСМ по вулиці Центральній водопровід. Тисячі державних карбованців вграв у це діло, а води нема. Одні водопровідні колонки іржа з'їла, інші — ділахи, подекуди, у металобрухт здали... А без води, сам розумієш, для людей працювітіх стужко. Так що проси не проси, а поки не буде у вашому будинку регулярного водопостачання, дочки замін не віддам.

І не віддала.

Мені це вже сьомий гарбуз підносить. Хоч бери та квартиру міняй. Одна надія в тиски. Якщо хотіє натиснися на міськводоканал. Може, тоді і одружуся...

С. ЦЮРЦІЙ.

— Та ви не журіться, що ми беремо його з такою характеристикою, за місяць ми йому напишемо ще кращу.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Добре, коли можна з роботи раніше виправитися, але краще, якщо приходите туди через день. А якщо раз на тиждень! Прекрасно! Так і будуvala свою роботу завідуюча магазином О. С. Бакун. Коли ж вона все-таки приходила, то, щоб створити видимість бурхливої діяльності, активно завищувала ціни, обраховувала покупців. А у вільний від роботи час мріяла про те, щоб приходити на роботу лише по зарплаті і премію. От де не життя було б, а казка!

Та мрія завідуючої не встигла здійснитися, бо

Хоробрий Гусак

При дорозі, де спориш,
Гусака зустрів Тиміш.
Замахнувсь:
— Ану, киши-ша!..
А гусак до нього:
— Ш-ша!..
Не чіпай мене —
Прош-шу!
А не то я
Укуш-шув!..
Задираки
Вмить не стало.
Тільки
Курява ляга...
Гуси вслід
Зареготали:
— Га-га-га-га-га-га!..

Володимир ЧУБЕНКО.

БЕЗ ПОМИЛОК

— Петре, ти зробив домашнє завдання з алгебри? — запитує на перерві Миколка у товариша.
— Аякже, — хвалиться той.
— Без помилок?
— Які можуть бути помилки? Смієшся? У моого ж батька вища освіта.

Ігор СЛІСАРЕНКО.

ЇЖАЧОК

— Дивись, синку, оце їжацок. Він колючий, на ньому голочки.
— А що, мама по ньому вишивала і забула голочки?

НУ Й МАМА...

— Мамо, вгадай, що я сьогодні отримала.
— Мабуть, двійку.
— О, вже й вгадала!

Олекса МАЛИК.

ГІСТЬ

Якось взимку до Сергійка
Гість завітав.
Він спокійно у прихожій
Пальто й шапку зняв.
А Сергійко підійшов
І сказав тихенько:
— Ви знімайте й окуляри,
У нас тут тепленко.
Ганна НЕСТЕРУК,
учениця 4-го класу.

м. Васильків
Київської області.

ЩО ЗА КОНІ!

Дивний коник у Семена:
Є сідло і є стремена.
Окрім того, в скакуна —
Роги, наче в барана.

2

Якось взимку, серед дня,
Сів Юрасик на коня.
Взяв у руки повідочка
І галопом мчить з горбочка.
Норовистий кінь, однак:
З горки біг, назад — ніяк.
Хто з вас, друзі, відгадає,
Що за кінь Юрка катав?

(Сашата).

Борис ТРОФІМЧУК.

На першу сходинку став хлопець
Чорнобривий,
Дванадцяту ледь здужав старець сивий.

(Стапан! Honny pick).

Володимир КНІР.

Ніс Павло
В портфелі скло.
Що б тут дивного
Було?

Просто ніс він
Скло в портфелі
Показати дома
Нелі.

— Ти побач, лишень,
Сестричко:
В скло вдягнулася
Наша річка.
Трошки скла
Тобі приніс... —
Тут портфель відкрив
І... скис.

— Що за лихो,
За біда?
Скла нема —
Сама вода!

(Кпіра).

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

Коли сестра крізь дощ чи град
Яскраво усміхнеться,
Їй голосно басистий брат
Негайно відгукнеться.

(Duncskaia! Dpiw).
Євгенія КАРАМІНА,
Микола РОЗУМНИЙ.

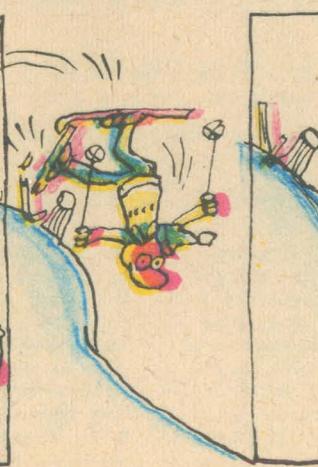

Він стоїть у нас в дворі
Від зорі і до зорі,
Бо до холоду вже звик.
Хто це, діти?..

(Chilobine).

Володимир КАШУБА.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Пам'ятає чи не пам'ятає?

ГУМОРЕСКА

Стую під дверима. Читаю: «СЛІДЧИЙ ПРОКУРАТУРИ ТОВ. ГОРОБЕЦЬ». Аж в очах зарябіло. Невже той самий Горобець, що у студентські роки жив на моєму горищі? Худе, як налигач, і сине, як кабачок. Бороду носило, щоб не видно було, яке воно засмикане. І дивися, вицвіріньякалося. Слідчий прокуратури!

Скільки тих горобців через мое горище пролетіло. Інститут свій можна було б організувати. І нікого не ображав. До всіх по-людяному ставився. Господарство своє навіть довірив. Студент із сільськогосподарської Академії за садом моїм дивився. Студент із зооветеринарного інституту нутрій доглядав. Філолог і математик з педагогічного сина Ванька натаскували. Постійно жив у мене студент із медичного інституту. Всяке може статися.

У Клави поганий синдром. Ночами скоплюється. І по деревах лазить.

Жив у мене студент із інституту харчової промисловості. Майстер! З цукру гнав. З картоплі гнав. З абрикосів гнав. Казав, що навіть з каменю можна гнати. Якби тільки дріжджі відповідні знайти.

Студент із інституту фізкультури жив у мене. На довгі дистанції щоранку гасав. За місто. Тренуватися. Так я йому корзину за спину приладив. Щоб він порожняком не ганяв. Туди різний непотріб із подвір'я виносиш. А назад кролям траву. Чемпіоном став. Із плавання. Стилем «король».

А оце, значить, приходить Горобець. Таке... Нижче трави і тихше води.

— Хазяїн, візьміть на квартиру...

— Куди я тебе візьму? У хаті й так ліжок, як у госпіталі під час ходи.

— А я валетом із ким-небудь спатиму...

— На кого ж ти хоч вчишся? — питаю.

— На прокурора.

— З тебе, — кажу, — прокурор, як з козячого хвоста віник. Ти хоч скарги писати вмієш?

Тут у мене сусід — кровопивця. Цілими днями на саксофоні скиглить. А в кучі моїй порося. Тільки почує саксофон, стає на перегородку і співає. Хліба не накупишся... Нутрію якось мені підсунув. За червінець. З авітамінозом. Так я їй два місяці

цибулю у хребет втирав. Щоб остаточно не полисіла. Потім синаша каже: «Тату. А вона ж інвалід. Вона рот розтулити не може. У неї верхній зуб за нижній заплівся». Так я взяв на квартиру студента із стоматологічного інституту. Такий бідовий хлопець. За кілька хвилин всі зуби їй повисмикували. «Може, — питає, — і вам який заважає? То давайте, поки інструмент під руками...».

Поселився, значить, Горобець. А через тиждень якась мадмазель. Ледве у хвіртку просунулася.

— Хазяїн, візьміть на квартиру, не пожалієте. Я добра куховарка.

Хлопці як дізналися, що взяв її, мало не цілували мене.

— Папашо, — кажуть, — ви нам кинули рятівне коло.

— Гаразд, — відповідаю. — Тільки не хапайтесь за нього всі одночасно...

Найменіше скопився за неї Горобець. Шнурує поруч, як винищувач коло бомбового. Як супутник навколо матінки-землиці круїляє. Спочатку я думав, що його приваблює можливість надурняк поправитися. Потім зауважив, що там діло сягнуло значно глибше. Любовна петрушка закрутилася.

Дивлюся не раз отак на них, і серце пронизує холод. Пропав ти, Васю, думаю. Не дай бог, коли-небудь вона ненароком сяде на тебе. Розплющить, як океан камбалу. Моші твої в музеї показувати будуть. Замість святого Онуфрія в Печерську лавру вмонтують. І чого воно тільки великих жінок до малих чоловіків тягне? Чи співчуття, може? Чи материнська турбота?

Одружилися вони, значить. Ну, тут я й кажу:

— Забирайте, дорогі мої, манаття і на іншу парофію. Я одружених не тримаю...

Горобець розцвіріньякаєвся:

— Ви безсовісні. У вас немає людяності...

— Досить, досить! Ти мені на соцість не бий. Ви мені за кілька років стільки тієї людяності зробите, що всі студенти порозбігаються. А в мене ж хазяйство. І тільки дві руки. Ще й жінка з поганим синдромом...

Тепер ось стою під дверима з табличкою «СЛІДЧИЙ ПРОКУРАТУРИ ТОВ. ГОРОБЕЦЬ» і думаю: пам'ятає він мене чи не пам'ятає?

Євген ДУДАР.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Як тільки Мельник Б. І. став головою колгоспу ім. 30-річчя ВЛКСМ [село Новосілки на Львівщині], серед колгоспників пішли розмови про те, що у нового керівника важкий характер. Минав час, і дехто вже на собі переконався, що у Мельника не лише характер, а й рука досить важкувата. Нагримає він, бувало, на когось, а для переконливості може ще й руку підняти. Про отаку його вдачу чутки пішли далеко за межі села. Дійшли вони і до нашої редакції. Перець звернувся до Буського райкому Компартії України.

Як повідомив секретар райкому тов. Назарчук, факти при перевірці підтвердилися. За грубе ставлення до людей, рукоприкладство Мельника Б. І. з членів партії виключено і з роботи знято.

Місяць усмішок

НЕ ТОЙ РОЗМІР

Чоловік каже дружині:

— Ти купила мені сорочку не того розміру. Вона вдвічі більша тієї, що я ношу...

— Та знаю, — відповідає дружина, — але я не хотіла, щоб продавщиця бачила, за якого маленького чоловіка я заміж вийшла...

Повідомив О. ГОНСОВСЬКИЙ.

м. Олександрія
Кіровоградської області.

НЕ ВИСТАЧАЄ ЧЕТВЕРТОГО

Прийшли двоє сусідів до третього у карти по-грати, а четвертого немає. Батько й каже синові:

— Піди до дядька Івана та погукай його у дурня.

Той побіг і каже:

— Дядьку, дядьку, батько казали, щоб ви ішли до нас, бо не вистачає четвертого дурня...

Повідомив Д. ШКУРАТ.

с. Затурківка
Яготинського району
Кіївської області.

ЕКОНОМІСТ

Якось увечері йде Іван вулицею, а назустріч йому Микола.

— Куди це ти йдеш?

— Та до сусіда телевізор подивитися.

— Так у тебе ж свій є!

— Е, я свій не вмію, ще зіпсується, чого добре...

Повідомив А. ДОВГАНЬ.

с. Криваченці
Волочиського району
Хмельницької області.

НА ЕКЗАМЕНІ

ПРОФЕСОР: Що таке вода?

СТУДЕНТ: Вода — це речовина, в якій розчиняються всі тіла...

ПРОФЕСОР: А ви коли-небудь купалися?

Повідомив П. СТЕЛЬМАХ.

м. Прилуки
Чернігівської області.

ПОВАЖНА ПРИЧИНА

— Петре, ти сьогодні йдеш на танці?

— Та я ж не танцюю...

— А чому?

— Та бачиш, у мене ноги не одинакові: одна — ліва, друга — права...

Повідомив Д. АРСЕНИЧ.

с. Нижній Березів
Косівського району
Івано-Франківської області.

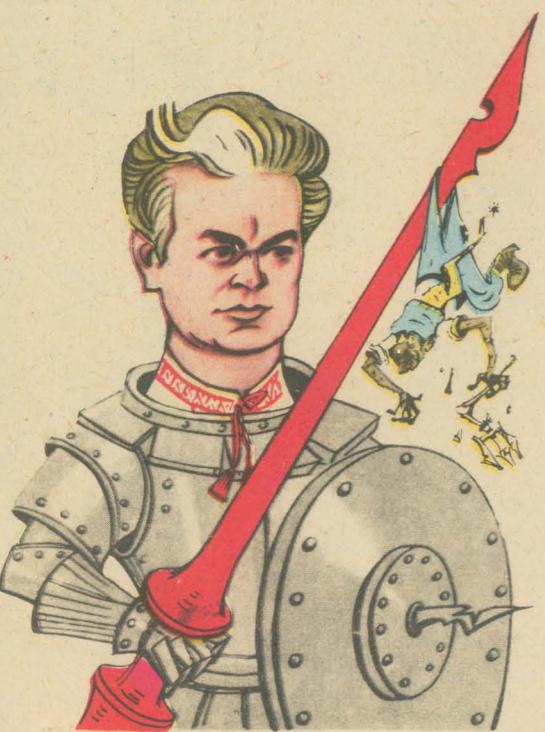
Мал. Ю. СЕВЕРИНА

Консиліум.

**НАШІ
НЕЗАБУТНІ
ОДНОПЕРЧАНИ**

**Юрій
Мельничук**

**ЯК БОРОВЕЦЬ
УКРАВ ЦЕРКВУ**

Перед тим як стати бандитським отаманом під кличкою Тарас Бульба, Тарас Боровець вправлявся по лінії злодійства. Стягнути з бантина курку, задушити в хліві пороса, обчистити у дядька комору — було його звичним заняттям. Тітки широ зимили йому вдастися курячою кісткою, просили бога, щоб наслал на нього сліпоту або принаймні повикручував злодіїв руки. Але прокльони Боровця не брали. Дехто пояснював це тем, що він належав до секти штундистів та бодачів і знає спеціальні злодійські молитви та заклинання. Забобонні жінки тільки похокували та поплакували, виявляючи вранці пропажу.

— Кумо, чогось ваш півень сьогодні не піяв, чи не захворів?

— Не піяв і вже не запіє, голубонько. Встаю рано, а за ним і за курми місце застигло...

— І хто ж бі тоб?

— Та хто, як не той Боровців пройдисвіт! Тільки з'явиться в селі, приблуда, то щоранку люди свою кривавицю оплакують.

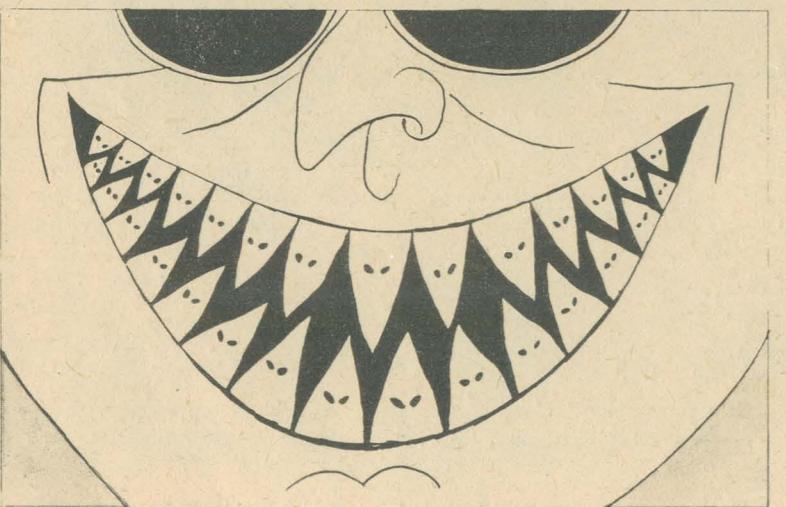
— А бог би його побив!

Юрій Степанович Мельничук (1921—1963 рр.) був талановитим сатириком, шансонним і завжди бажаним автором «Перся». Його гострі, глибокозмістовні політичні памфлети були окрасою нашого журналу.

У цьому номері відмінно памфлет письменника-комуніста.

**Вісни
в того
світу**

Мал. Є. МИЛУТКИ

Посмішка американської демократії.

Між націоналістичними покидьками, які опинилися тепер на закордонних імперіалістичних смітникіах, вештається і хизується німецько-фашистський, а таєр американський наймит Тарас Боровець. У 1941 році він з дозволу німців зорганізував збройну банду, що допомагала фашистським окупантам урямлювати Україну, а себе назвав отаманом Тарасом Бульбою. Зрадник і злочинець Боровець-Бульба залишив по собі і свої «Поліські січі» криваву згадку. На Поліссі і Волині його і очолювану ним банду проякли таким же вічним проклятром, як бандерівці і мельниківців. Ніжка сила, ніжка хитрування не допоможуть Боровцеві відцуратися заднім числом від побратимства з фашистами, применшити злочини, вчинені проти українського народу.

«Січ» і «Тарас Бульба», — справедливо вказується в газеті «Наше слово», яка виходить у Варшаві, — це дуже романтично і символічно. Але однаково безсоромне оплюгування українських святощів. Ані Січ (Запорізька), ані запорожець Тарас Бульба (гоголівський) окупантам ніколи не служили. А ось оунівський Тарас служив не тільки німецьким фашистам! Його послужний список чимало.

А який брудний, фальшивий і злочинний цей оунівський Тарас! Який він кон'юнтурник і шахрай, користю люб і демагог, яка в нього безсомнна, плюгава і продажна душа!

Але бог не хотів битися з курячим злодієм, і не було ночі, щоб чуже майно не потрапляло в загребущі злодійські руки Боровця. Проте, як до часу жбан воду носяти. Дядьки, яким узвівся терпець, зробили однієї ночі засідку на злодія і, впіймавши Боровця на гарячому, начинули йому мішок на голову і дали такого лупня, що відтоді він став епіліптиком. А з такою вадою курей краси не підеши.

Дово злобував Боровець на поліських дядьків і вирішив що датися їм взнаки. Йому вдалося пробратися в систему сільської споживчої кооперації, і замість того, щоб обтяжувати себе

**Бандит-
ський
ОТАМАН**

їгоса від людей і транспорту. Тут від зорі до зорі і за всякої погоди працювали селяни навколо сіл, щоб заробити гріш на податки, на шматок хліба для дітей. У кишені Боровця по-пливали гроші. І в міру того, як грошей накопичувалось все більше, то чимраз дальшою і неприємнішою ставала думка про зобов'язання будувати церкву. Він знов, що вже багато років селяни складали в банку свої пожертви на будівництво церкви, щоб придбати необхідний будівельний матеріал, богослужебний інвентар тощо. Селянські заощадження не давали сплати Боровцеві, але згодом за ці безсонні ночі

Боровець, але згодом за ці безсонні ночі

ЛЕДАРІ І МАРНОТА

Безлика Марнота,
Що вештала скрізь, марнуючи
літа,
Прибила до одного заводу.
Аж глядь — два лобурі
Товчуть у ступі воду!..
Прибула аж підскочила зраділо:
— Оце — що треба! Знають
хлопці діло!
З них користі, як молока з козла...
За цю роботу-вміння,
За це водотовчіння,
Коли б я тут начальником була,
Обом би премію дала!..
А мастер глянув зле на Марноту:
— Ну, а чого ж, — сказав, —
відзначимо забрьох,
Дамо їм дірку з бублука, і ту —
одну на двох!

Микола ЯРОВИЙ.

ЛАУРЕАТИ КОНКУРСУ-80

Як завжди, у передноворічний вечір відбулася тепла творча зустріч Перця та членів його редакційної колегії з Дідом Морозом. В атмосфері принциповості, вимогливості та дружнього взаєморозуміння було визначено переможців традиційного конкурсу на кращі фейлетони, гуморески, вірші, карикатури і теми до них.

Ось нові лауреати Перця:

О. АЛЬОШИЧЕВ — премійований за карикатури і теми до карикатур, опублікованих протягом року;

А. АНДРЕЄВ — за карикатури і теми до карикатур, опублікованих протягом року;

А. АРУТОНЯНЦ — за малюнок «Новий над світом засвітився день» (№ 7), карикатури «А тепер, леді, ви можете спати спокійно» (№ 3) та «Жандармський шлагбаум» (№ 12);

М. БІЛКУН — за гуморески «Циган у старостах» (№ 12) та «Кожному сонечку свою плямку» (№ 20);

О. БОГАЧУК — за цикл сатиричних віршів «Шпичаки» (№ 3) та байку «Гарбуз» (№ 13);

В. БОЙКО — за фейлетон «Не колись, а — тепер!» (№ 18);

В. БОНДАРЕНКО — за фейлетон «Метеорологи не винні» (№ 18);

А. БОРТНЯК — за цикл сатиричних мініатюр «Роздуми з винятками» (№ 6);

Я. ВАЛАХ — за фейлетони і памфлети на міжнародні теми, опубліковані протягом року;

А. ВОРОПАЙ — за гумореску «Когути» (№ 19);

В. ГЛІВЕНКО — за карикатури «Стіл хабарника» (№ 11), «Дядю, ви ж обіцяли...» (№ 14), «Я відпушу тебе, Золота Рибко...» (№ 22);

Я. ДАВІДЕНКО — за гумореску «Що з нами Радянська влада зробила...» (№ 20);

Є. ДОЛОМАН — за віршованій фейлетон «Байдужість» (№ 11);

Р. ДРУКМАН — за теми до малюнків, що публікувалися протягом року;

Є. МИЛУТКА — за карикатури і теми до карикатур, опублікованих протягом року;

О. МОНАСТИРСЬКИЙ — за карикатури і теми до карикатур, опублікованих протягом року;

Б. ПОЛІЩУК — за гуморески «На підвищення» (№ 15) та «Пришийкобілхвіст» (№ 21);

Ю. ПРОКОПЕНКО — за підготовку перчанської «Виставки ширнетреба»;

М. ПРУДНИК — за фейлетон «З олівцем по Недрігайлівську» (№ 20);

О. ЧОРНОГУЗ — за фейлетон «По вулиці, по калюжі...» (№ 19).

Усі лауреати будуть стимульовані як морально, так і матеріально. Жюрі конкурсу закликає всіх своїх читачів і авторів у новому, 1981 році активно поправляти пером і пензлем в ім'я нових здобутків на сатирично-гумористичній ниві.

КОРОТКО КАЖУЧИ

● Якщо і бажав комусь зла, то від усього серця.

● Вибили дурість із голови, і в ній нічого не залишилося.

● До того, що лежить під рукою, найчастіше руки не доходять.

● Якби мовчання було золото, дехто давно набрав би в рот води.

● Подивився на себе збоку і перелякався.

М. КОЛЕСНИКОВ.

м. Торез.

● «Ми продемонстрували повну єдність поглядів», — сказав Удав про зустріч із Кроликом.

● «Я знову на творчому підйомі!» — сказав Сізіф, штовхаючи камінь на гору.

Олександр СОЛОМЧЕНКО.

м. Київ.

● Якщо ви встали не на ту ногу — поспіть ще.

● Іноді вйти з води сухим легше, ніж чистим.

● Не бігаите за двома зайцями. Спочатку перевірте, чи вам не двоїться в очах.

Петро СОРОКА.

с. Грицівці

Збаразького району

Тернопільської області.

● Для того, щоб тверезо оцінювати свої вчинки, не обов'язково потрапляти до витверезника.

● Дарча на книзі: «Співавтору від автора!»

● Еволюція: на руках, за руку, під руку, на поруки.

В. БОНДАРЧУК.

● Дівчина з цигаркою в зубах вже не божество: святі не курять.

● Всі гости підступні: п'ють за здоров'я, ніколи розплачуються.

● Постарів той, хто зупинився.

Микола ПОЛОТАЙ.

м. Ялта.

Літературна пародія

ЩОСЬ НЕ ТЕЕ

І на небі дуже темно,
і на землі щось не теє:

втекла з буди собака кудлата

— це раз,

не несеться курка чубата. —

це два,

сороки колодязь перекинули,

а грім рака вбив —

три-шири...

(Борис НЕЧЕРДА, збірка «Танець дощу», вид-во «Маяк», Одеса).

І в голові якось темно,
і на душі щось не теє:

втекла рима зрадлива — це раз,

не любить музу вродлива — це два,

у правому оці — світ наверле,

а в ліві вухо стріля, як з мортири, —

три-шири...

Руки-ноги, наче з вати,

а вірша треба компонувати —

п'ять-шість...

[Та як бог не видасть —

пародист не з'їсть!]

Гаврило ПРОКОПЕНКО.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Жителі селища Баранівки надіслали редакції листа про те, що ось уже третій рік у їхньому селищі не працює лазня і, щоб побанитись, їм доводиться їздити до сусідів. Цього листа було надруковано у «Перці» № 13.

Заступник голови виконкому Житомирської облради А. А. Гаркавенко повідомив, що в бані проведено капітальний ремонт, і нині вона працює нормально.

★ «На свіже повітря» — так називалася замітка, вміщена у № 14 журналу, в якій йшлося про те, що у селі Микилинці [Літинський район] ще тільки розпочали ремонт клубу. Дах зняли, і на тім усі роботи припинилися.

Після виступу Перца заступник начальника Вінницького обласного управління культури В. Я. Романов повідомив, що для закінчення ремонту клубу додатково виділено 12 тисяч крб. Нині дах клубу накрито шифером, розширено зал глядачів, добудовано дві кімнати для бібліотеки. А райвідділу культури доручено придбати для клубу 200 театральних крісел.

★ Про те, що лінійно-виробнича дільниця «Мосгазтрансу» сплює відкритим способом конденсат на околицях районного центру Новопскова, від чого утворюється стільки кіптяви, наче діє справжній вулкан, повідомляється у розділі «Перчанський телевізор» [«Перець» № 16].

Заступник голови Ворошиловградського обласного комітету народного контролю Н. Н. Панченко повідомив редакцію, що такий факт дійсно мав місце. Нині ведеться будівництво конденсатозбирника, після завершення якого спалювання припиниться.

★ У листі, що надійшов із села Кирилівки [Житомирщина], писалося про те, що в бухгалтерії місцевого колгоспу немає порядку, бо головний бухгалтер Саковська Г. М. більше займається особистими справами.

Начальник Новоград-Волинського району управління сільського господарства Ф. Ф. Жигадло повідомив, що у колгоспі імені Шевченка проведено комплексну ревізію. Факти, наведені в листі, підтвердились. За зловживання службовим становищем, за запущеність первинного бухгалтерського обліку Саковську Г. М. з роботи звільнено.

★ Під час грози у селі Кам'янеч-Случанському [Ровенська область] близькавкою був пошкоджений силовий трансформатор, і декілька вулиць не мали електросвітла.

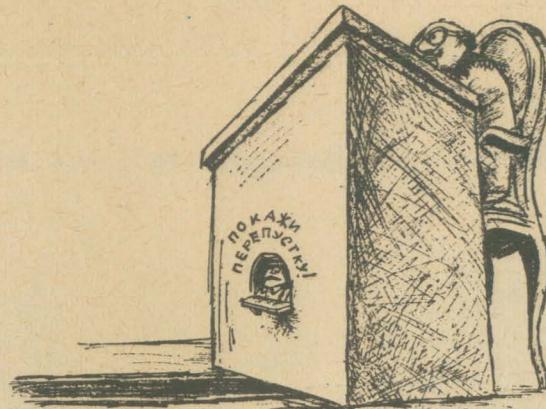
Після втручання в цю справу Перца голова виконкому Сарненської райради І. І. Терехов повідомив, що трансформатор відремонтовано, і всі жителі села тепер забезпеченні електроенергією.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів: «СТИРШЕЛ» — Софія, «ЛУДАШ МАТІ» — Будапешт, «ДІКОБРАЗ» — Прага, «ОСТЕН» — Скопле.

— А ти ж назав, що в цій іграшці вода, а не чорнило.

Без слів.

Атанас ДИМИТРОВ

АФОРІЗМИ

- Заглянути в себе — не цікавість, а необхідність.
- Дехто цінує усмішку по кількості золотих зубів.
- Перше, що має подати офіціант клієнтові, це чашу терпіння.
- Не вір дороговказу, не дізнавшись, хто його поставив.
- Він замкнувся у собі і ледь не вмер від нудьги.

Переклад з болгарської.

— Прошу снотворного.
— Вам на день чи на ніч?

— Сьогодні ми одержали матраси, а в кінці місяця надійде обивка до них.

«Доповідаємо що в нашому колгоспі вже спаровано 155 свиней в тому числі 55 свинок».

(З телефонограми).

«На день перевірки два сараї стояли на прив'язі...»

(З акта перевірки).

Надіслав П. СУКАЧ.

* * *

«Товариши! і я так думаю, і Василь Іванович так думає (голова колгоспу)

і всі члени правління так думають і всі ми так думаємо, що так би було добре...»

(З протоколу зборів).
Надіслав Л. СМЕТАНА.

* * *

«Автомобіль № 56-48 вийшов з гаражу о 8 год. 45 хв. Після закінчення зміни ні водій, ні автомобіль в гараж не з'явилися».

(З доповідної механіка).
Надіслав Л. КОСТЕЙ.

«Ми телятници-молочники должны выпаивать телят 56 дней, а мы стоим в клетках по 3—4 месяца. Телята дуются и лопают. Просим правительство колхоза взыграть нас из клеток вовремя».

(Із скарги).

«Обяснюєсь, Я Сенгук Сергей Михайлович объясняє, що електросварщик Пирог Питро Матвієвич варив комбайн і стояв на лесниці і вдруг обломився кілок драбини. Пирог упал на землю в присутстві мінія інженера міханіка я его поднял с землі в этом и Расписывается Сенгук».

Надіслав А. СОРОЧИНСЬКИЙ.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ,
В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.
Адрес редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.

Журнал «Перець» № 1 (1091)
(на українському языке).
Іздательство «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 02.12.80. Підписано до друку 17.12.80. БФ 11785. Формат видання 70x108/8.
Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл-вид. арк. 4,1. Зам. 05912. Тираж 3.000.000.

© Журнал «Перець», 1980 р.

Рукописи не повертаються.

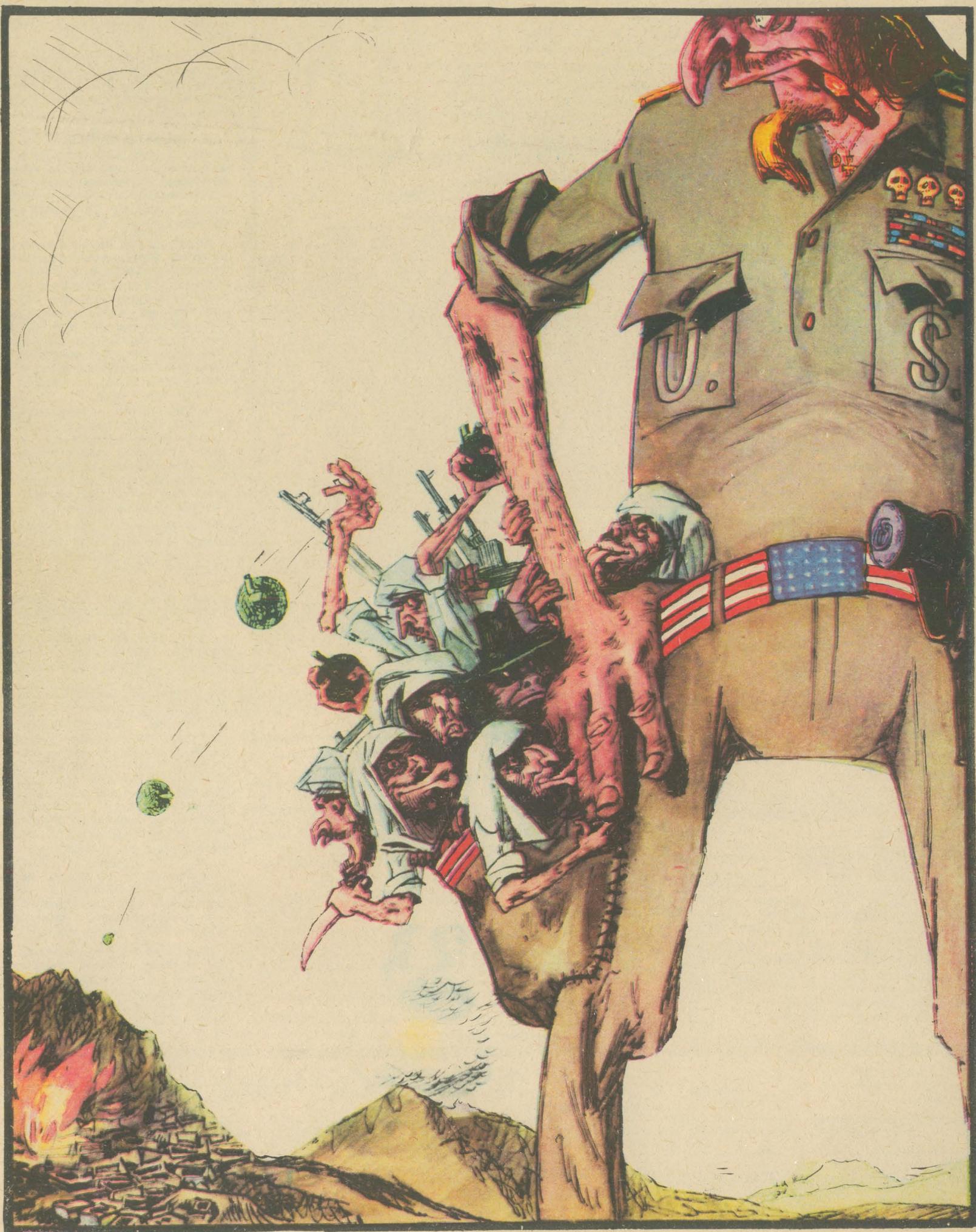
Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Леніна комбінат печаті іздаєльства «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Отсканировал reduktor
для rutracker.org

Мал. К. ЗАРУБИ

ЦРУ Сполучених Штатів Америки
створило так званий «афганський
уряд» у вигнанні.

Отсканировал reduktorer
для rutracker.org

«АФГАНСЬКИЙ УРЯД» У ВИГНАННІ І ЙОГО ПОСТИЙНА РЕЗИДЕНЦІЯ